

препитание, отъ една страна, и при преследванията отъ нѣкои противници („цѣлото известно съдружие противъ православието“), отъ друга, той билъ принуденъ да заеме една спокойна и сигурна служба. И предпочелъ държавната въ Каларашъ предъ частната въ Яшъ. Все по сжщитѣ съображения, и понеже билъ далъ вече дума за Каларашъ, той отказва да приеме предложението на българската община въ Болградъ, да стане директоръ на централното ѝ училище тамъ. Пратеницитѣ на общината П. Грековъ, С. И. Радуловъ и Бановъ го намѣрили въ Браила едва откакъ той билъ получилъ назначение като окръженъ лѣкаръ. А да се откаже отъ тази държавна служба, която обещавала повишение, пенсия и приходъ отъ частна практика, за да предпочете частната, той не намиралъ основание.

Не безъ болка на душата си Селимински се раздѣля отъ сънародницитѣ въ Браила, като не се отзовава и на почитателитѣ си въ Яшъ и Болградъ. Той знае прекрасно, че Каларашъ не е „срѣдище, отъ гдето би могълъ да действа по всички посоки“, изпълнявайки отечествения си дългъ, „дълга си къмъ настоящето и бждащето поколѣние“. Но, както пише на приятеля си Симеонъ Жековъ (Зевкиди) въ Букурещъ, на 28 февруарий 1850 г., той трѣбва да се приспособи поне веднажъ къмъ условията за сжществуване и да се обрече временно на известно бездействие. Това му тежи много, — нему, тѣй енергиченъ и преданъ на народното дѣло. Но какво да стори, когато му се отнима възможността да действа на истинското мѣсто? „Желание имамъ, умственитѣ ми и тѣлесни сили сж въ цвѣтущо състояние още. Ала що значи всичко това? . . . За Каларашъ тѣ не значатъ нищо, а въ родината си не мога да бжда; премѣстихъ се и отъ Браила. Ето какъ се поразяватъ и унищожаватъ способнитѣ ми“. . . . Така се оплаква той предъ Жекова, който, види се, не е могълъ да се начуди, защо се усамства тѣй единъ предприемчивъ патриотъ. И, въздишайки за благодарна почва на своята дейность и за нова проява на енергията си, Селимински заключава предъ съмишленика си: „прочее — дай ми една опорна точка, и земята ще помръдна, казалъ Архимедъ“.

Но до пролѣтътъ на 1859 г. Селимински ще се обрече на по-голъма сдържаность, безъ да престава да мисли и дей-